

deSingel

Internationale Kunstcampus

MUZIEK

BLAUWE ZAAL

GROTE PODIA

**AKADEMIE FÜR ALTE
MUSIK BERLIN**
WO 26 OKT 2011

2011-2012 BAROK INSTRUMENTAAL

BACH CONCENTUS
OLV. EWALD DEMEYERE
DO 8 SEP 2011

AKADEMIE FÜR ALTE MUSIK BERLIN
WO 26 OKT 2011

BRECON BAROQUE OLV. RACHEL PODGER
ZA 26 NOV 2011

inleiding **Bruno Forment / 19.15 uur / blauwe foyer**

begin **20.00 uur**
pauze omstreeks **20.55 uur**
einde omstreeks **21.55 uur**

teksten programmaboekje **Bruno Forment**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER,
Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

Grand café deSingel

open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren +32 (0)3 237 71 00
www.grandcafedesingel.be
drankjes / hapjes / snacks / uitgebreid tafelen

© Bruno Forment

AKADEMIE FÜR ALTE MUSIK BERLIN

JEAN-GUIHEN QUEYRAS cello

ANTONIO VIVALDI (1678-1741)

Sinfonia (Ouverture) in C uit 'La Dorilla in Tempe' voor strijkers en basso continuo, RV709 7'

[zonder tempo aanduiding]

Andante

Allegro

Concerto voor cello en strijkers en basso continuo in g, RV416 10'

Allegro

Adagio

Allegro

ANTONIO CALDARA (1671-1736)

Sinfonia nr 6 in g, 'San Elena al Calvario' 7'

Adagio

Allegretto

Adagio

Allegretto e spiritoso

ANTONIO VIVALDI

Concerto voor strijkers in C, RV114 6'

Allegro

Adagio

Ciaccona

Concerto voor cello, fagot, strijkers en basso continuo in e, RV409 7'

Adagio

Allegro molto

Concerto nr 11 voor 2 violen en strijkers en basso continuo in d, RV565 uit 'LEstro Armonico' 8'

Allegro

Adagio spiccato e tutti

Allegro, Largo e spiccato

Allegro

pauze

ANTONIO VIVALDI

Concerto voor hobo, cello, strijkers en basso continuo in g, RV812 8'

Allegro

Largo

Allegro cantabile

Concerto voor cello, strijkers en basso continuo in F, RV412 8'

Allegro

Andante

Allegro

ANTONIO CALDARA

Sinfonia nr 12 in a, 'La Passione del Gesù Signor Nostro' 7'

Andante

Allegro - Adagio

Allegro

ANTONIO VIVALDI

Concerto voor cello, strijkers en basso continuo in a, RV419 10'

Allegro

Andante

Allegro

TWEE VENETIANEN, RUG TEGEN RUG

Wie Venetië aandoet, mag zich aan een meteorologisch schouwspel verwachten dat nauwelijks zijn gelijke kent. Het ene moment kreunt de lagune onder donkere, opeengepakte wolken en lijkt de onstuimige zee de al te lage kades elk moment te verslinden. Nauwelijks een uur later geeft de hemel opnieuw zijn azuurblauwe rijkdom prijs en baden de steegjes, palazzi en piazze in tinten die alleen Canaletto kon weergeven. Dezelfde Januskoppige aard typeert niet in het minst de muzikale productie van de Serenissima, met haar onuitputtelijke schakeringen. Neem nu het duo dat dit concertprogramma rug tegen rug plaatst: twee generatie- en naams-genoten die ook in hun tijd het kwaliteitslabel 'veneziano' uitdroegen, maar totaal verschillende persoonlijkheden en carrières hadden, met navenante muzikale resultaten als gevolg.

Met zijn programmatische concerto's is **Antonio Vivaldi** (1678-1741) de ongeëvenaarde vertolker van Venetië's weerbarstige klimaat. Maar ook tal van Vivaldi's titelloze werken communiceren buitenmuzikale thema's zoals visuele beelden en poëzie. Hoewel het een brug te ver is om in de pretentieloze **Sinfonia in C (RV709)** een aankondiging te horen van de pastorale opera die zij ooit voorafging, 'Dorilla in Tempe' (Venetië, 1726), lijkt zij te zinspelen op de grillen der natuur. Let bijvoorbeeld op de rusteloze, golvende baslijn van de openingsbeweging (zonder tempo), het tonale clair-obscur (reflectie van de Venetiaanse hemel?) van het Andante en de grondstoffen van het Allegro, die onmiddellijk afgeleid zijn van de 'Primavera' (RV269) uit de 'Quattro stagioni'.

Het **Concerto (ripieno) voor strijkers in C (RV114)**, waarvan het handschrift thans in de Bibliothèque Nationale wordt bewaard (in de voormalige collectie van het Parijse Conservatoire), bevindt zich qua vorm en genre ergens in de schemerzone tussen concerto en (vroeg) symfonie. Vivaldi componeerde bijna zestig dergelijke 'concerti a quattro', het ene al experimenteler dan het andere. Het Allegro van RV114 wisselt gehamerde akkoorden af met razendsnelle loopjes, dynamische contrasten en de o zo herkenbare vivaldiaanse sequensen. Het Adagio voorziet in een geïmproviseerde 'Eingang' (bijvoorbeeld een viool- of luitsolo) gevolgd door een harmonische schakelprogressie naar de Ciaccona (chaconne), die een reeks variaties presenteert bovenop een ostinatobas (do-si-la-sol-do-fa-sol-do). De gepunteerde, majestueuze ritmiek van de eerste beweging en opbouw van de derde volstaan om te spreken van een compositie in 'alla

francese'-stijl: een Italiaanse knipoog naar de klankwereld van Lodewijk XIV.

Vivaldi kennen we natuurlijk vooral als componist van concerto's voor soloviool. Deze reputatie is het logische gevolg van zijn jarenlange activiteit als 'maestro di violino' aan het Pio Ospedale della Pietà, één der vier weeshuizen-annex-conservatoria ('scuole') die Venetië destijds rijk was. Het achttiende-eeuwse Europa kende Vivaldi vooral omwille van bundels als het opus 3, 'L'estro armonico' – een titel die zich correcter laat vertalen als 'harmonische bevlieging'. Dit manifest van de nieuwe concertovorm werd door Vivaldi opgedragen aan Ferdinando III de' Medici, Groothertog van Toscane, en omstreeks 1711 gegraveerd door de Amsterdammer Estienne Roger. Het bezit een uitgekiende opbouw in vier cycli van telkens een quadrupel-, een dubbel- en een soloconcerto. Het **Dubbelconcerto in d (RV565)**, het elfde nummer uit de bundel, werd nog door Johann Sebastian Bach voor orgel getranscribeerd (BWV596). In de eenendertig maten van het Allegro gaan de twee 'violini concertanti' en violoncello een snedig duel aan met noten uit het akkoord van re klein. In het drie matentellende Adagio spiccato maakt het strijkorkest een harmonische reis in 'spiccato', een speeltechniek waarbij korte op- en afstreken met elkaar afgewisseld worden. Het Adagio fungeert als prelude tot een fuga in Allegro met een opmerkelijke slotcadens in Adagio, gevolgd door een beknopt Largo e spiccato waarin we de 'siciliano'-ritmiek herkennen (gepunteerde achtste, zestiende en achtste). Het Allegro is met zijn continue afwisselingen van ritornello's (passages voor het hele orkest) en solo's misschien de meest conventionele beweging van dit concerto maar desalniettemin een perfecte epiloog.

Aan de Pietà gaf Vivaldi ook onderricht in andere strijkers, zoals de viola d'amore, en het legendarische schoolensemble ('coro') dat jarenlang door hem werd geleid, had uiteenlopende, vaak exotische instrumenten onder de rangen. In minstens zevenentwintig van Vivaldi's concerto's is de hoofdrol weggelegd voor de violoncello en zijn kleinere broertje, de violoncello piccolo. Toegegeven, Vivaldi was niet de allereerste componist van celloconcerto's, want sedert de jaren 1680 kwamen al dergelijke partituren voort uit de muziekkapel van San Petronio in Bologna. Het was echter Vivaldi die als eerste het onontgonnen potentieel van de cello volledig wist te benutten: de enorme stemomvang waarmee het instrument nu

eens in het melodische register kon 'zingen', aan de zijde van de violen, om zich dan weer tussen de bas- en tenorregisters te verschuilen. Een schitterend voorbeeld hiervan is het **Celloconcerto in g (RV416)**, dat samen met zes andere Vivaldiconcerto's stamt uit de bibliotheek van de Graven von Schönborn in Wiesentheid. De zeven partituren in kwestie waren het oorspronkelijke bezit van Franz Erwein von Schönborn (1677-1754), die ze in de winter van 1708-9 bij de meester zelf bestelde. Hoewel RV416 een vroeg werk is, draagt het op en top Vivaldi's stempel. Het Allegro wordt gekenmerkt door een dalende ladderfiguur van vijf noten die als ware bliksemschicht herhaaldelijk op de luisteraar wordt afgevuurd. Het Adagio (of Largo) heeft een intiemer, lyrischer karakter dankzij een tot de continuo herleide begeleiding – alsof we 'in camera' naar een sonate luisteren. Het afsluitende Allegro bewijst dan weer dat de cello qua virtuositeit zeker niet moet onderdoen voor de viool.

De **Celloconcerto's in F (RV412)** en **a (RV419)**, waarvan de manuscripten toebehoren aan de Biblioteca Nazionale van Turijn, componeerde Vivaldi vermoedelijk tijdens de winter van 1720-21, toen de Pietà de uitmuntende cellist Antonio Vandini (1690-ca.1773) in dienst had. Beide composities zijn een stuk volwassener dan de Schönbornconcerto's wat de wisselwerking betreft tussen de hoogste en laagste partijen en de lengte van de ritornello's en solo's. Het Allegro van RV412 wijkt, kort nadat de tonaliteit geponeerd is, verrassend uit naar mineur (opnieuw een allusie op de Venetiaanse hemel?), waarna de concertovorm zijn werk mag doen. Het Andante in re klein presenteert een zangerige cellomelodie bovenop een akkoordische strijkerbegeleiding. En het slotallegro brandt zich met zijn kloppende ritornelthema meteen in het gehoor daar waar de cellopartij woest om zich heen slaat zonder diepgaande sporen achter te laten. RV419 volgt een gelijkaardig patroon, met hamerende akkoorden in het openingsallegro, een contrasterend Andante met rudimentaire harmonie en een schroeiend virtuoos Allegro dat binnen anderhalve minuut een sliert variaties laat passeren bovenop een ostinatobas (do-re-mi-la). Naast soloconcerto's voor minder gebruikelijke instrumenten (naast de cello bijvoorbeeld de mandoline en sopraanblokfluit) schiep Vivaldi dubbelconcerto's voor de meest onwaarschijnlijke combinaties. In het **Concerto in g (RV812)** staan de hobo en cello op het gedeelde voorplan. Pas in 2004 werd deze partituur ontdekt in de collectie van de familie Harrach in het Oostenrijkse Rohrau, zo'n veertig kilometer ten zuidoosten van Wenen. Hoewel het leeuwendeel van de kasteelbibliotheek van de Harrachs tijdens de Tweede Wereldoorlog werd geveild, bleven een zevental muziekmanuscripten in het kasteel achter, waaronder een bundel met onbekend werk van Vivaldi. In het vinnige openingsallegro van RV812 zijn alle partijen concertant – letterlijk 'wedijverend' – behandeld, vergelijkbaar met Vivaldi's composities voor de legendarische Hofkapelle van Dresden. Het Largo voorziet in een tegenbeweging van stijgende en dalende me-

lodische lijnen, respectievelijk vertolkt door de elkaar echoënde hobo en fagot, en de continuo. Het slotallegro is dan weer een dansante afsluiter die Vivaldi's concerto's ten voeten uit karakteriseert.

Helemaal anders dan RV812 is het **Concerto in e (RV409)**, dat twee weinig voor de hand liggende solo-instrumenten met elkaar laat wedijveren, namelijk de cello en fagot. Des te curieuzer is de manier waarop dit gebeurt: de (slechts!) twee bewegingen vormen elkaars spiegelbeeld en hebben elk op zich een Januskop. In het Adagio brengen de cello en fagot een treurzang die abrupt en meermaals onderbroken wordt door een ritornello in Allegro molto met een onweerstaanbare harmonie. In het daaropvolgende Allegro molto zijn de rollen omgekeerd: de solo's weerklinken in het aangegeven tempo terwijl alle orkestritornello's Adagio zijn voorgeschreven.

Het oeuvre en de loopbaan van **Antonio Caldara** (1670-1736) vallen moeilijk te vergelijken met die van Vivaldi. Hoewel Caldara een quasitijdgenoot was die in Venetië werd geboren, lijkt zijn muziek uit een heel andere wereld te komen. Zijn carrière verliep een stuk vlekkelozer dan die van Vivaldi, die jarenlang als freelance impresario de eindjes aan elkaar moest knopen en in totale armoede stierf. Waarschijnlijk op zijn zeventiende studeerde Caldara bij Giovanni Legrenzi aan de San Marco, uiteraard een veel prestigieuzere muzieklocus dan de Pietà. Ten laatste in 1688 werd Caldara zelf actief aan de San Marco, eerst als cellist, dan als altzanger en componist. Net als Vivaldi ontpopte hij zich tot een veelgevraagd operacomponist, maar Caldara's theatercarrière begon echter al in 1689 (met 'L'Argene') in plaats van 1713 (Vivaldi's 'Ottone in villa'), was een stuk productiever (tot acht opera's per jaar) en heel wat roemvoller: Caldara was achtereenvolgens hofmusicus in Mantua (1701-7), Barcelona (1708-10, in dienst van Karel III, de latere Keizer Karel VI), Rome (1711-16, bij Händels voormalige broodheer Francesco Maria Ruspoli) en Wenen (1716-36, onder Karel VI, die zijn privéleerling was). Nog een verschil was dat religieuze muziek een veel grotere rol speelde in Caldara's leven (vijftigtal missen en tweehonderd motetten) en dat hij de instrumentale muziek hoofdzakelijk links liet liggen.

Stilistisch kunnen Caldara en Vivaldi dan ook onmogelijk op één lijn geplaatst worden, want daar waar Vivaldi als uitgesproken nieuwlichter de opkomende 'galante' stijl verdedigde, droeg Caldara meer de invloed van de retoriek van oudere figuren als Arcangelo Corelli en Alessandro Scarlatti. Het verklaart waarom zijn 'sinfonie a quattro' zo ver verwijderd zijn van Vivaldi's werken in dit genre (bijvoorbeeld RV114). De **Sinfonia tot 'La Passione del Gesù Cristo Signor Nostro'** weerklonk voor het eerst op 13 maart 1730 als ouverture tot Pietro Metastasio's gelijknamige 'azione sacra'. Dergelijke dramatische oratoria werden tijdens de vasten en de Goede Week aan het Habsburgse hof - één van de belangrijkste afzetgebieden van de Venetiaanse muziek - uitgevoerd ter vervanging van

© Bruno Forment

de opera. In 'La Passione del Gesù Cristo Signor Nostro' drukken Jezus' volgelingen Petrus, Johannes, Magdalena en Jozef van Arimathea hun emoties uit bij het Heilig Graf. Het stuk opent met de weeklachten van Petrus, die radeloos rondholt ('Dove son? Dove corro?': 'Waar ben ik? Waar loop ik heen?') nadat hij tegen de Romeinen heeft gelogen over zijn identiteit. De instabiele harmonie en zuchtende figuren (dalende seconden) van het Andante (Grave) dat het oratorium opent, lijken die radeloosheid te suggereren. Het erop volgende Allegro illustreert Caldara's weerklank als 'insigne maestro di contrappunto' (dixit Pietro Metastasio) die onder meer door Bach werd bewonderd. Het Adagio klinkt met zijn 'trommelbas' stilistisch moderner dan de voorgaande bewegingen maar eindigt op een open vraagteken, een halve cadens die wordt beantwoord door een Allegro dat opnieuw de contrapuntige toer opgaat.

Pietro Metastasio's '**Sant'Elena al Calvario**' (1731) handelde over de herontdekking van Jezus' graf door de (Heilige) Helena, de moeder van Constantijn de Grote. Opnieuw een doodernstig onderwerp dus, en hetzelfde gaat op voor Caldara's **Sinfonia in g**. Na een harmonisch spannend Adagio volgt een contrapuntig Allegretto, een tweede Adagio dat 'alla francese' klinkt en een Allegro e spiritoso dat ons volledig doet vergeten dat Antonio Caldara en Antonio Vivaldi ooit naar dezelfde hemel hebben opgekeken.

AKADEMIE FÜR ALTE MUSIK

De geschiedenis van de Akademie für Alte Musik Berlin gaat terug tot het jaar 1982, toen jonge leden van verschillende Berlijnse orkesten besloten een zelfstandig ensemble met historisch instrumentarium op te richten. Daarmee wilden ze de tot dan toe aarzelende pogingen in de voormalige DDR tot authentieke uitvoeringen van oude muziek een belangrijke impuls geven. Sinds 1984 heeft het ensemble zijn eigen concertserie in het Konzerthaus van Berlijn aan de Gendarmenmarkt. Ook internationaal groeide de reputatie snel. Sedert 1986 gasteert het ensemble bij de door de West-Duitse omroep opgerichte Tage für Alte Musik in Herne. Sinds de val van de Muur in 1989 nam het aantal concerten in het buitenland spectaculair toe. De Akademie is regelmatig te gast in de grote muzikale centra van Europa zoals Wenen, Parijs, Amsterdam, Zürich, Londen en Brussel. Het orkest tourneerde reeds in het Nabije Oosten, Japan, Zuidoost-Azië, Zuid-Amerika en de Verenigde Staten. Afgelopen jaar maakte het orkest haar debuut in China. Dit jaar viert het kamerorkest, dat ondertussen tot de wereldtop behoort, haar 30-jarige bestaan. Onder leiding van René Jacobs geeft de Akademie regelmatig concerten in de Berlijnse Staatsoper Unter den Linden en tijdens de Innsbrucker Festwochen. René Jacobs is al 25 jaar een vaste partner, wat leidde tot talrijke geprezen opera -en oratoriaproducties. Andere partners waarmee het orkest veelvuldig samenwerkt, zijn Philippe Herreweghe, Ton Koopman, Reinhard Goebel, Monica Huggett, Cecilia Bartoli en Andreas Staier. Ook werkte het orkest reeds meermaals samen met het dansgezelschap Sasha Walt & Guests wat telkens resulteerde in succesvolle producties zoals Dido & Aeneas (Henry Purcell) en Medea (Pascal Dusapin). Sinds 1994 maakt de Akademie exclusief cd-opnamen voor het label Harmonia Mundi France. Een groot aantal opnamen werd bekroond met prijzen als de Diapason d'or, Cannes Classical Award, Gramophone Award, Deutsche Schallplattenpreis en Edison Award. www.akamus.de

JEAN-GUIHEN QUEYRAS

Jean-Guihen Queyras studeerde af aan het muziekconservatorium van Lyon en kreeg een beurs om zijn studies verder te zetten in Freiburg en tevens voor de Juilliard School en het Mannes College of Music in New York. Op achttienjarige leeftijd won hij de prijs van meest belovende jonge artiest op de Rostropovitsj Wedstrijd in Parijs en was hij prijswinnaar van de ARD Wettbewerb München. Zijn repertoire omvat zowel klassiek als hedendaags werk. Hij creëerde de celloconcerti van Ivan Fedele, Gilbert Amy, Bruno Mantovani en Philippe Schoeller. Op zijn vraag schreven Kurtág, Amy, Fedele, Nodaira, Mochizuki en Harvey echo's op de Suites van Bach. Als solist wordt Queyras regelmatig geëngageerd door orkesten als Concerto Köln, Freiburger Barockorchester, BBC Symphony Orchestra, BBC National Orchestra of Wales, Trondheim Symphony Orchestra, Gewandhausorchester Leipzig, Konzerthausorchester Berlin, SWR Sinfonieorchester Stuttgart ea. onder leiding van dirigenten als Heinz Holliger, Iván Fischer, Roger Norrington, Leonard Slatkin etc. Queyras concerteert in de belangrijkste concertzalen, onder meer in het Musikverein en Konzerthaus in Wenen, het Concertgebouw in Amsterdam, Wigmore Hall en Queen Elizabeth Hall in Londen, Symphony Hall in Birmingham, Suntory Hall in Tokio en Carnegie Hall in New York. In kamermuziekverband werkt Queyras geregeld samen met Tabea Zimmermann, Emmanuel Pahud, Alexandre Tharaud, Andreas Staier, Pierre-Laurent Aimard, Lars Vogt en Isabelle Faust. Samen met Antje Weithaas, Daniel Sepec en Tabea Zimmermann vormt hij het Arcanto Quartett. Jean-Guihen Queyras was lange tijd solocellist van het Ensemble Intercontemporain, waarmee hij het Celloconcerto van Ligeti opnam voor DG onder leiding van Pierre Boulez. Zijn eerste solo-cd met de suites van Britten verscheen bij Harmonia Mundi. De tweede, met werken van Kodály, Kurtág en Veress kreeg een Diapason d'Or. Op Harmonia Mundi verschenen verder zijn veelbekroonde opnamen van de Suites van Bach, Schuberts 'Arpeggione' en de sonates van Debussy en Poulenc met Alexandre Tharaud en de celloconcerti van Haydn en Dvorák. In de seizoenen 2010-2011 en 2011-2012 is Queyras artiest in residentie bij het Ensemble Resonanz in Hamburg, waarmee hij een reeks concerten geeft in de Laeiszhalle Hamburg, de Philharmonie van Keulen, Théâtre des Bouffes du Nord in Parijs, Konzerthaus Wien en het Muziekgebouw aan 't IJ in Amsterdam. Queyras was gedurende enkele jaren professor aan de Musikhochschule van Stuttgart en sinds het zomersemester 2011 leidt hij de celloklas aan de Musikhochschule van Freiburg. Tevens is hij co-artistiek directeur van de Rencontres Musicales de Haute Provence. Queyras bespeelt sinds 2005 een cello van Gioffredo Cappa uit 1696, hem ter beschikking gesteld door het Mécénat Musical Société Générale.

www.jeanguihenqueyras.com

AKAMUS (Akademie für Alte Musik) © Kristof Fischer

AKADEMIE FÜR ALTE MUSIK

1ste viol

Georg Kallweit
Kerstin Erben
Thomas Graewe
Uta Peters
Verena Sommer

2de viol

Dörte Wetzel
Erik Dorset
Barbara Halfter
Stephan Mai

altviol

Anja Graewel
Anette Geiger
Stephan Sieben

cello

Jan Freiheit
Barbara Kernig

contrabas

Michael Neuhaus

hobo

Xenia Löffler

fagot

Christian Beuse

klavecimbel

Christine Kessler

luit

Simon Martyn-Ellis

BINNENKORT IN DESINGEL

KEN UW KLASSIEKERS

B'ROCK olv. FRANK AGSTERIBBE KRISTIAN BEZUIDENHOUT pianoforte

J HAYDN

Symfonie nr 5 in A, HobI:5

Concerto voor pianoforte en orkest nr 2 in D, HobXVIII:2

P VAN MALDERE

Symfonie nr 12 in C, VR39

Symfonie nr 41 in Bes, VR81

© Kurt Van der Elst

VR 25 NOV 2011 blauwe zaal / 20 uur

INLEIDING David Vergauwen / blauwe foyer / 19.15 uur
€ 26, € 22, € 18 basis **€ 22, € 18, € 14** -25/65+ **€ 8** -19 jaar

architectuur theater dans muziek

WWW.DESINGEL.BE

T +32 (0)3 248 28 28
DESGUINLEI 25 / B-2018 ANTWERPEN

WORD **FAN** VAN DESINGEL OP **FACEBOOK**

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van

STAD ANTWERPEN

Haven van
Antwerpen

klara

CO
BRA

dS De
Standaard

Knack

CANVAS

hoofdsponsor

mediasponsors